

MI A LEGNAGYOBB BAJ A BŐVÖLKÖDÉS-TEOLÓGIÁVAL?

SZABADOS ÁDÁM

Egy szóban: a bálványimádás. A bővölködés-teológia lényege az a meggyőződés, hogy az istenfélő, szent élet – vagy egyszerűen csak a megvallott hit – következménye az anyagi áldás. Ha engedelmesek vagyunk Istennek – vagy elég nagy hitünk van –, gazdagok leszünk, ahogy Ábrahám, Izsák, Dávid király, vagy a bővölködés evangéliumát hirdető evangélisták. Világszerte népszerű ez a teológia, de legnagyobb sikereit a szegény harmadik világban érte el (Afrikában, Dél-Amerikában, Ázsiában), ahol az emberek a bővölködésnek azt a szintjét szeretnék hit által elérni, mint ami Észak-Amerikában van. Tragikus látni, hogy világszerte hányan „térnek meg” Jézushoz anyagi áldás reményében.

A bővölködés-teológia bálványimádás, mert a pénz istene szolgálatába állítja a Biblia Istenét. A bővölködés evangéliumát tolmácsoló evangélista azt hirdeti: „Higgy Istenben, és ő bővölködővé tesz!” A tényleges üzenet azonban könnyen dekódolható: „Ha a Biblia Istenét imádod, általa eljuthatsz a valódi istenedhez, a pénzhez!” A bővölködés-teológiában a Biblia Istenének imádata eszköz a másik isten, a pénz imádatához. A valódi isten a pénz, a hozzá vezető út pedig a Biblia Istenének lerótt hódolat. A bővölködés-teológia nem csak megengedi, hogy továbbra is a pénz bálványistenét szolgáljuk, de menthetetlen szemtelenséggel az élő Istent is fel akarja használni ennek a bálványnak a szolgálatához.

A bővölködés-teológia a bálványimádás egyik legrosszabb formája. Jézus figyelmeztette a népet: „Vigyázzatok és óvakodjatok minden kapzsiságtól, mert nem a vagyonban való bővelkedéstől függ az ember élete.” (Lk 12,15) Pál apostol a kolosséi hívők előtt nyíltan leleplezi a pénz utáni sóvárgás valódi természetét: „Öljétek meg tagjaitokban azt, ami földies: az erkölcstelenséget, a tisztátalanságot, az érzéki vágyakat, a bűnös kívánságokat és a kapzsiságot, ami nem más, mint bálványimádás.” (Kol 3,5) Pál határozottan óvja Timóteust azoktól, „akik a kegyességet a nyereszkedés eszközének tekintik” (1Tim 6,5). Elismeri, hogy az evangéliumnak van hozama, de az nem a pénz. „Valóban nagy nyereség a kegyesség megelégedéssel, mert semmit sem hoztunk a világba, nem is vihetünk ki semmit belőle. De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe meg csapdába, sok esztelen és káros kívánságba esnek, amelyek az embereket pusztulásba és romlásba döntenek. Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, amely után sóvárogva egyesek eltávolodtak a hittől, és sok fájdalmat okoztak önmaguknak. Te pedig, Isten embere, kerüld ezeket.” (1Tim 6,6-11)

Nem azt állítom, hogy Isten a szegénység pártján áll. Azt sem mondom, hogy az Istenhez való megtéréssel nem indulhat el olyan helyreállítási folyamat az emberek életében, melynek egyik következménye az anyagi áldás. A problémám azzal van, hogy a bővölködés-teológia az Istenbe vetett hit motivációjaként használja a pénz szeretetét. Ez így bálványimádás. A nép

Jáhve nevét veszi a szájára, de a szentek szentjében Mammon szobra áll. Ne tévelyegjünk, Istent nem lehet becsapni, és nem lehet megcsúfolni! Dágón szobra is darabokra tört előtte, Mammonnal is el fog bánni. De jaj annak, aki a szobrot a szentélybe vitte, és jaj annak, aki leborult előtte. Ha Isten embereinek tartjuk magunkat, hallgassunk a figyelmeztetésre és messzire kerüljük el a bálványimádásnak ezt a formáját!